

WIE
IS
DE BRUID
?

DE
BRUID
VAN HET LAM

DE GEMEENTE
OF
ISRAEL?

(Huib Verweij)

„De bruiloft van het Lam is gekomen en Zijn vrouw heeft zich gereedgemaakt” (Openb.19:7).

De verklaring van „de bruiloft van het Lam” is wel een van de moeilijkste waarvoor de Apocalyps ons stelt.

Om deze moeilijkheid te kunnen begrijpen, is het nodig te beseffen dat het visioen in de ogen van velen minstens voor tweeërlei uitleg vatbaar is, afgezien nog van vele varianten op deze uitleggingen.

Talrijke onderzoekers vinden aanwijzingen dat **de Bruid de gemeente van Christus** is, maar daar zijn steekhoudende bezwaren tegenin te brengen. Anderzijds zijn er redenen deze „vrouw”, die tevens Bruid genoemd wordt, als **het gereinigde Israël** te beschouwen.

In elk geval kan worden vastgesteld dat het Lam *Christus* is en dus de *Bruidegom*. Hij is het Lam Gods, de Redder en Bevrijder en de Losser, die Zichzelf tot een zoenoffer voor de zonden gaf en die bovendien de gehele Wet vervulde. In Matth. 9:15 noemt Hij Zichzelf de Bruidegom.

Johannes de Doper zegt, als hij verklaart niet zelf de Christus te zijn, dat wie de bruid heeft de bruidegom is (Job. 3:29). Johannes de Doper bewijst dus dat hij de Messias niet kan zijn, omdat hij de Bruid niet heeft. Hij noemt zichzelf de vriend van de Bruidegom en geeft op deze wijze een duidelijke aanwijzing in de richting van Jezus.

*Terloops moet hier al opgemerkt worden dat de Doper met de Bruid niet de gemeente kan bedoelen, dat hij uitsluitend wist van zijn volk Israël dat hij tot bekering opriep, dat hij het Koninkrijk voor Israël aankondigde en dat de gemeente nog geheel buiten zijn gezichtsveld lag! Hieruit moeten wij de gevolgtrekking maken dat hij **Israël als de Bruid** zag.*

In het Oude Testament wordt de verhouding tussen Jahweh en Israel als een huwelijk voorgesteld. Vandaar steeds de verwijten van de HEER als Israël door andere goden te vereren „overspel” pleegt.

Nu kan men terecht opmerken dat Israëls God tenslotte van Juda en Israel „gescheiden” is, maar deze scheidbrief is niet dierend! De profetie voorzegt dat de HEER eens geheel Israël weer *huwen* zal.

„Ik zal u Mij tot bruid werven”(Hosea 2:18,19). Deze „ondertrouw” of „verloving” betekent dat er na een bepaalde tijd weer een huwelijk tussen de HEER en Israël zal worden gesloten, dat er weer een *bruiloft* zal zijn.

„Het zal geschieden dat gij Mij noemen zult: „mijn Man” (Hos. 2:15).

Wat de gemeente aangaat, volgens Efeze 5:23 staat er geschreven: „de man is het hoofd der vrouw, gelijk ook Christus het Hoofd der gemeente is;

en Hij is de Behouder van het lichaam” (Stat.Vert.). En Paulus spreekt van de gemeente als van een verloofde en reine maagd (2 Kor. 11:2).

Deze Schriftplaatsen schijnen op het eerste gezicht óók te duiden op een huwelijksrelatie tussen Christus en Zijn gemeente. Tegen deze uitleg kunnen de volgende bezwaren geopperd worden.

Wat betreft Ef. 5:22-23, is grote voorzichtigheid geboden de verhouding van *man* en *vrouw* als type van *Christus* en *Zijn gemeente* te beschouwen. Dit Schriftgedeelte stelt namelijk *andersom* de relatie Christus-gemeente als voorbeeld van de ideale huwelijksverhouding. Er zijn redenen die erop wijzen dat de perikoop niet omkeerbaar is, d.w.z. dat hier niet geleerd mag worden dat het huwelijk type is van „huwelijk” tussen *Christus* en de *gemeente als bruid*. Wie het verband van de tekst goed leest, moet m.i. wel tot de gevolgtrekking komen dat hier de innige relatie van Christus tot Zijn gemeente tot voorbeeld wordt gesteld voor het goede huwelijk, maar niet dat het goede huwelijk type is van Christus en Zijn gemeente.

In Ef. 5:23 e.v. gaat het om een onderschikking, n.l. dat de man het hoofd is van de vrouw. Het gaat hier om het Hoofd, in de zin van Eerste of Begin (verg. o.m. met „voornaamste”, „beste”, „eersteling”; Ex. 12:2; Num. 28:11; Ps. 141:5; Ez. 40:1). De schrijver van de Brief aan de Efeziërs zegt: Zoals de gemeente onderdanig (gehoorzaam) moet zijn aan de HEER, het Hoofd, moet de vrouw onderdanig zijn aan de man. Ook wordt een vergelijking getrokken tussen de liefde van Christus voor Zijn gemeente en de liefde die een man voor zijn vrouw behoort te hebben. Het zijn *deel*-voorstellingen, *partiële* beelden, die niet persé op een „huwelijk” tussen Christus en Zijn gemeente behoeven te duiden, waardoor de voorstelling van een zgn. „bruidsgemeente” ontstaat.

Er is geen enkele behoefte die voorstelling van zaken te ontluisteren; in het geding is de waarheid en hier kunnen wij ook in het visioen van de bruiloft van het Lam slechts ten dele kennen en verder komen door de Schriften degelijk te bestuderen.

Niet om te ontluisteren, maar om een *nog veel grootser perspectief* dat de Schrift opent over de „identiteit” van de Bruidegom en de Bruid, is het dat nu de aandacht gevestigd moet worden op de gemeente als „lichaam van Christus”. Dat is een nog veel *inniger*, ja zelfs *organische* eenheid tussen de HEER en de gemeente dan de huwelijksvoorstelling. Het „één vlees zijn” (Ef. 5:31) kan bezwaarlijk toegepast worden op de relatie Christus en gemeente, waar de gemeente „bruid” zou zijn; de schrijver van de Brief aan de Efeziërs spreekt van de verhouding *man* en *vrouw* die „één vlees” zijn. Het huwelijk kent bovendien toch *de tweeheid*, terwijl de Brief aan de Efeziërs juist de wonderbaarlijke waarheid onthult dat de gemeente het lichaam van Christus *is* (Ef. 1:22-23). In 1 Kor. 12:12-13 wordt geopenbaard

dat „gelijk het lichaam één is en vele leden heeft, en al de leden van het lichaam één lichaam vormen, zo ook de Christus; want in één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt”.

Nog duidelijker is de Brief aan de Kolossenzen over deze waarheid. Christus is het Hoofd van alle dingen, het beeld van de onzichtbare God (Kol. 1:15). „Hij is het hoofd van het lichaam, de gemeente” (Kol. 1:18). „... Zijn lichaam, dat is de gemeente” (Kol. 1:24).

Het „Gij in Mij” en „Ik in U” uit het Johannesevangelie illustreert deze lichaamseenheid met Christus.

„Tot de opbouw van het lichaam van Christus... **tot een volkomen Man**” (Ef.4:13). Hier is de gemeente dus geen vrouw en geen bruid, maar een *man*, als *deel* van de Man (Christus), tot de mate van grootte van de *volheid* van Christus. En dan te bedenken dat Christus *lichamelijk* de volheid van God is, dat dus de gemeente in verheerlijkte staat de *lichamelijkheid* van God wordt!

Onvoorstelbare uitzichten worden hier geboden, alles ver uitgaand boven ons voorstellingsvermogen. Hoe armzalig zijn dan de bleke voorstellingen en fantasieën van het gelovig volk over het „hiernamaals”, hoe vaal de voorstellingen van het eeuwig leven.

Niet anders wordt ons hier geleerd dat God, de Almachtige, Zich uitdrukt in de Zoon en dat deze Zich *belichaamt* met zijn gemeente, d.w.z. dat de gemeente deel is van God de Zoon *en omdat de Zoon de Vader openbaart, is de gemeente ook de lichamelijke van de Vader!* Vandaar ook de onvoorstelbare belofte dat de gemeente aan Hem *gelijkvormig* zal worden (Fil. 3:21) en de *Goddelijke natuur* zal verkrijgen (2 Petr. 1:4).

Deze schriftuurlijke gegevens duiden op nog méér dan een bruid en een huwelijk, zij houden de lichamelijke eenheid met Christus in. Maar dat betekent dan óók dat de gemeente (als Zijn lichaam) *tot de Bruidegom behoort*.

Als dit naar vermogen juist gezien is, dan ontstaat het uitermate verrassende patroon dat Christus met Zijn gemeente de Bruidegom is en Israël de Bruid. Dan is de bruiloft van het Lam niet alleen een vereniging van Christus met Zijn gemeente (deze zijn al verenigd bij de opname van de gemeente, 1 Thess. 4:13-17), maar dan „huwt” Christus, impliciet de gemeente die Zijn lichaam is, met het dan gereinigde Israël.

Zoals reeds opgemerkt is, wordt in het Oude Testament geprofeteerd dat Israël weer de Bruid zal zijn, zal „ondertrouwen” met Jahweh. Een hersteld huwelijk na scheiding, die overigens voor de altijd trouwe God nooit geheel en al een scheiding kon betekenen. Na de scheidbrief van Jer. 3:8 roept de HEER de ontrouwe vrouw volgens Jer. 3:14 terug. De Heilige Schrift heeft geen *juridische* structuur, maar is *heilsgeschiedenis*, een structuur van eindeloze trouw, betrouwbaarheid en liefde van God jegens het

verbondsvolk, zowel in oud- als nieuwtestamentische zin.

In principe is de grondslag voor het nieuwe huwelijk tussen Jahweh en Israël (bedoeld wordt *het gereinigd overblijfsel* van de weer verenigde twaalf stammen) door Jezus’ offer reeds gelegd. De bruiloft van het Lam kan evenwel niet eerder plaatsvinden dan bij Zijn openbaring en de bekering van Israël tot de ware Messias. Deze visie veronderstelt de loutering van het overblijfsel van het dan levende Israel tijdens de grote verdrukking.

Ook de visie dat **Israel de Bruid** is brengt sommigen in moeilijkheden. De voorstelling van het huwelijk met Israël houdt voor velen in dat Israël niet met de *Zoon* kan „huwen”, omdat het volk in de oudtestamentische verbondsrelatie met de *Vader* „gehuwd” zou zijn geweest. Dan wordt als vanzelfsprekend aangenomen dat de Zoon in het Oude Testament als **Jezus** geopenbaard is. Het is wel waar dat God de Zoon „in het vlees” en „van Zijn Godheid ontledigd” op aarde gekomen is als Jezus, als de lijdende Knecht in eerste instantie, maar is het ook waar dat de Zoon Zich in de tijd niet eerder en op andere wijze geopenbaard heeft?

In het bijzonder in de Brief aan de Kolossenzen (1:15-17) heeft Paulus in slechts enkele teksten een geweldige en onthullende waarheid verkondigd.

„Hij (Christus) is het beeld van de onzienlijke God. . .” (NBG).

En verder: „In Hem zijn alle dingen geschapen” (NBG).

„Door Hem zijn alle dingen geschapen” (Stat. Vert.).

„Alle dingen hebben hun bestaan in Hem” (NBG).

„Alle dingen bestaan tezamen door Hem” (Stat. Vert.).

Er is hier geen twijfel mogelijk: de Zoon is de openbaring van de onzienlijke Vader; de Zoon is a.h.w. de Uitvoerder van de wil van de Vader en als zodanig ook de Schepper van alle dingen, want „door (in) Hem zijn alle dingen geschapen” en „alle dingen bestaan door (in) Hem”. Het is de **Zoon** die de Uitvoerder of Bouwmeester van het heelal is, de Schepper en onderhouder van al het geschapene. Hij is de openbaring van de onzichtbare Vader en als zodanig ook de God van Israël, *de HEER, die Zich in het Oude Testament aan Israël openbaarde*. Het is ook de Zoon die als Immanuël (God met ons) altijd met Israel is meegetrokken in de woestijn.

Het zou ons te ver voeren uitvoerig in te gaan op het feit dat het Hebreeuwse equivalent voor de naam **Jezus** 51 maal in het Oude Testament voorkomt. Ook in uiteenzettingen dat in de eerste Bijbelwoorden „In het begin” (reschiet) de begrippen „uitvoerder” en „bouwmeester” verscholen zijn, kunnen wij ons hier niet begeven. Het is in dit bestek wellicht voldoende ons er goed rekenschap van te geven, dat de **Zoon de Vader** openbaart („die Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien”, Joh. 14:9).

Zo beschouwd is het dus Dezelfde die Israël eens „huwde” en nog weer zal huwen.

Ofschoon wij nu vooruit moeten grijpen naar een verder liggend visioen, n.l. dat van de uit de hemel van God neerdalende „Bruid”, die vereenzelvigd wordt met *het hemels Jeruzalem*, is dit noodzakelijk om onze verklaring te kunnen afronden.

In hoofdstuk 21 van de Apocalyps, als alle strijd ten einde is en de tijd is overgegaan in de eeuwigheid, toont een engel aan Johannes „de heilige stad Jeruzalem” en hij noemt *deze hemelstad „de Bruid”* (21:10).

Twee belangrijke gegevens zijn hier ter zake: de twaalf poorten van deze stad, waarop „de *namen van de twaalf stammen* van Israël”, en de twaalf fundamentstenen van de stad, waarop „de *namen van de twaalf discipelen* van het Lam”.

Beide gegevens kunnen nauwelijks twijfel laten bestaan aan de *identiteit* van de Bruid (of de vrouw van het Lam), zoals de hemelstad genoemd wordt. De poorten dragen de namen van de stammen van Israël en de fundamenten de namen van de discipelen die allen Jezus hebben gevolgd onder de prediking van het Koninkrijk *in Israël*, dit in tegenstelling tot de apostel Paulus, wiens zending onder de heidenen was en wiens roeping het was de gemeente der *heidenen* te grondvesten.

En dan zien wij het wonderbaarlijke dat, waar Christus met de gemeente (die Zijn lichaam is) de stad bewoont en haar Licht is, de stad op haar beurt weer het „lichaam” is van het Christuslichaam. *De vrouw omvat de Man*, (verg. Jeremia 31:22) d.w.z. dat Israël de *vorm* is die het *wezen* onthult.

Nu weer teruggaande naar het visioen van de bruiloft van het Lam, moet het wel opvallen dat de tekst zegt: *de bruiloft van het Lam is gekomen*. Vrijwel in alle verklaringen wordt dit voorgesteld als een feest *in de hemel*, dat onmiddellijk voorafgaat aan de wederkomst van Christus. Dat is een mogelijkheid, maar de uitdrukking „de bruiloft van het Lam is gekomen” kan ook duiden op de gebeurtenissen die **volgen**. Verliezen wij niet uit het oog dat de bruiloft van het Lam direct in verband wordt gebracht met Christus' aanvaarding van het koningschap (verg. 19:6,7). Het geredde overblijfsel van Israël heeft de geweldige oordelen ervaren en in uiterste benauwdheid tot God geroepen, nu de uiterste beproeving — Armageddon (19:17-21) — aanstaande is. Het verwacht in grote hunkering de Messias uit de hemel, van wie zij dan — door de vele getuigenissen der martelaren onder het antichristelijk bewind — eindelijk weer weet dat Hij de HEER is, **Jeshua**, de Redder. Deze gebeurtenissen vormen **1.** de eindoverwinning van het Lam Gods, dat de wereld overwint en dat tevens de Leeuw van Juda is, **2.** de eindoverwinning ook van de gemeente, die Zijn lichaam is, en tenslotte ook **3.** de eindoverwinning van Israël, als de HEER de twee „Beesten” elimineert, waardoor ook de grote verdrukking van Israël eindigt en al zijn lijden voor altijd ophoudt.

Het is dus mogelijk dat de **bruiloft van het Lam** het gehele complex van de eindoverwinning inhoudt, tevens het messiaanse rijk dat volgt, waarin het Hoofd Christus immers met de gemeente zal regeren en het bekeerde Israël als „vrouw” van de Messias (impliciet de gemeente als Zijn lichaam) zal meeregeren over de volken.

Zonder hier een „dogma” van te willen maken, stel ik het wel als een grote waarschijnlijkheid, Dan is het ook duidelijk wie de „gasten” aan het bruiloftsmaal zijn, het feest dat zich over „duizend” jaar, over een zeer lange periode uitstrekt. De „gasten” zijn de gelovige resten der volken, die in het messiaanse rijk het grote feest van vrede en gerechtigheid zullen ervaren, zonder dat een gebonden satan hen nog kan verleiden. (Verg. Jes. 25:6-9).

(Overgenomen uit het boek van Huib Verweij († 1987)
"DE TERUGKEER VAN JEZUS CHRISTUS"
Uitgeverij T.Weaver - Franeker.)